

'Tandje erbij, mannen!'

Deelnemers aan het FK sloeproeven bij de start in Lemmer. Na ruim 22 kilometer ging de zege naar de Harlinger sloep Orkaan.

Foto's LC/Niels de Vries

Roeien wordt door veel mensen als een recreatieve sport gezien. Dobberen op het water met de zonnebrandcrème in de aanslag. De realiteit is anders bij de fanatieke roeiers. In trainingen en wedstrijden is het afzien en bikkelen tot je erbij neervalt. Dit weekeinde werd in Lemmer het Open Fries sloeproekampioenschap gehouden. Een kijkje in de keuken van een onderschatte sport.

Door Sander de Vries

LEMMER – De supporters hebben het er maar druk mee. In tegenstelling tot veel andere sporten is het roeipubliek namelijk zelf ook continu in beweging. Wanneer de vandaag in Lemmer 34 deelnemende sloepen zijn gepasseerd, stapt men direct in de auto's om naar de volgende aankomstplaats te rijden. Daar zijn dezelfde taferelen waar te nemen als bij de vorige halte: geschreeuw, getoeter van een vuuzela en vaak dezelfde kreet: „Tandje erbij, mannen!”

Later, in de lege kantine van watersportvereniging 'de Zevenwolden', zitten twee mannen die een belangrijke rol in de organisatie vertolken. René Bijlholt was tien jaar voorzitter van de commissie en zijn opvolger Johnny Nijholt zit naast hem. „Noem me maar gewoon commissielid”, corrigeert Nijholt. „Ik vind voorzitter veel te beladen klinken.” Samen praten ze over de wedstrijd van vandaag en halen ze herinneringen op aan eerdere sloepenraces. Want vroeger, toen nog op het ruige IJsselmeer werd gevaren, was het pas echt afzien.

„Vroeger” is niet eens zo lang geleden. Het evenement werd dit jaar voor de vijftiende keer georganiseerd. In die jaren heeft de route nogal wat wijzigingen ondergaan. Bij de eerste edities werd van de vuurtoren van Urk naar die van Lemmer gevaren. Uit veiligheidsoverwegingen besloot de commissie echter een andere route te kiezen.

„Ik kan me een van de eerste wedstrijden nog goed herinneren”, zegt Bijlholt. „Toen eindigde een damesteam als laatste, ruim drie kwartier later dan de ploeg daarvoor. Het was verschrikkelijk weer. Wij boden ze diverse keren aan om op onze reddingsboot te stappen en de wedstrijd

te staken, maar zij wilden per se doorgaan. Totaal onderkoeld kwamen ze bij de finish aan. Dat beeld blijft mij altijd bij.”

Dat soort beelden deed de commissie ook besluiten dat het anders moest. Urk-Lemmer was voor veel ongeoefende roeiers te zwaar. Sinds 2002 wordt de wedstrijd daarom in Zuidwest-Friesland georganiseerd. Hoewel lichter dan het vorige, wordt ook dit traject door veel roeiers zwaar gevonden. „Dat komt omdat dit een van de langste races is”, verklaart Nijholt. „Om hier te winnen, moet je echt tot het uiterste willen gaan.”

Zijn woorden worden bevestigd als de roeiers na ruim 22 kilometer de finishstreep passeren. De vermoeidheid valt van de asgrijs gezichten af te lezen. Een enkeling leegt de maag in het water. Waarom zoeken mensen zó de grenzen op voor hun sport? Nijholt, die zelf niet heeft geroeid, begrijpt dat evenmin. „Ik heb heilig respect voor de deelnemers. Als je wilt weten wat hen drijft, dan zou je dat aan Sjoerd Blom moeten vragen. Hij roeit al twintig jaar fanatiek.”

Op zoek naar Sjoerd Blom dus. De roeier uit het Flevolandse Rutten is snel gevonden. Hij praat vrij luid en met aanstekelijk enthousiasme. Blom is 58 jaar, heeft kort grijs haar, dito stoppelbaard en handen groot als kolenschoppen. Daarmee heeft hij van een wrak een prachtige wedstrijdloep gebouwd. „Het geeft een enorme kick om met je ploeg ergens kapot voor te gaan”, verklaart Blom. „Het is hard werken. Maar je bent op het water, vaart in je eigen sloep... Man, dat is toch het mooiste wat er is?”

